

kritieken

Culinaire opera lust voor het oog, maar zwaar verteerbaar

Muziektheater

Toneelgroep Orkater i.s.m. de funkband DASH! met 'Spica'. Tournee t/m 25 oktober.

Albert Spica is de crimineel die in de film van Peter Greenaway 'The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover' elke avond in een fameus restaurant met zijn bende dineert. Zijn vrouw heeft tijdens die diners geheime ontmoetingen met haar minnaar, geholpen door de kok die de twee overspeligen geheime plekje in zijn restaurant wijst waar zij hun vuige lust kunnen uitleven. Maar Spica komt erachter en wie de film gezien heeft weet welke vreselijke gevolgen die ontdekking heeft.

Samen met de funkband DASH! van Maarten Ornstein brengt Orkater deze maanden een opera uit naar deze film, 'Spica' genoemd. Het verhaal van de film is een script dat Gillis Biesheuvel heeft geschreven. Het wordt verteld door de acteur Yorick

van Wageningen en gezongen door vijf zangeressen van DASH!, aangevoerd door Jeannine Valeriano.

Het opvallendste personage is de (professionele) kok Miguel Brugman die onophoudelijk door de grote restaurantkeuken, ontwerp Sacha Zwiers, heen en weer rent en de gerechten op tafel brengt die door de aanwezigen worden verorberd. Het geheel heeft het aanzien van een grote eetkeuken, waar de gasten de kok tussen de bedrijven door de helpen-de hand bieden.

De bloederigheid van de film is hier op het niveau van tekst en zang gebracht, hoewel borrelende pannen, sissende kookplaten en vervaarlijke koksmessen evenals de van het plafond neerhangende kadavers en de vitrinekast met glaswerk natuurlijk wel een heel eigen sfeer oproepen.

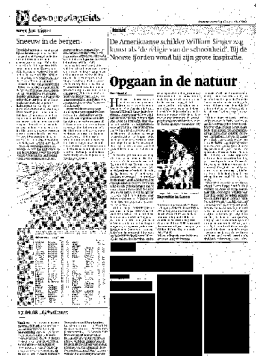
Saxofonist Ornstein en slagwerker Joshua Samson leveren de muziek – mooi, daar niet van, maar mij als absolute onbenul in funkmuziek klonk

zij onwennig in de oren, terwijl de gezongen passages wat stijfjes overkwamen.

Maar een zangeres een aria horen zingen terwijl ze uien met een hakmes aan mootjes snijdt, of Van Wageningen zien spelen, die vooral in Hollywood werkt als filmacteur, is bijzonder. En als Brugman zijn potten en pannen even laat staan om het publiek de bereiding van een Sabayon à la Sicilienne uit te leggen, lijkt dat een kinderlijk eenvoudig te maken gerecht.

Niets is minder waar: de moeite die je moet doen om voldoende lucht in het eidooierbeslag te krijgen, blijkt heel moeilijk, zoals ook wat meer lucht in de handeling wel goed was geweest. Maar net als in hun vorige productie 'Het Huiskameronweer' is hectiek steeds meer het huiskamer van Orkater geworden, en die werkt zonder meer in deze metafoor van wellust en van moord.

Hans Oranje

Lange nacht in een verlaten landhuis

Alex van Warmerdam is niet bang om de zaken groots aan te pakken. Voor zijn nieuwe film *De Laatste Dagen van Emma Blank* liet hij een compleet landhuis bouwen, zodat hij precies het decor heeft dat hij wil. Binnenkort gaat het gevaarte tegen de grond, maar eerst wordt er nog een lange nacht gedraaid. DOOR MARIEKE KREMER

HAARLEM – Het moet gezegd: zo in de avondschemering ziet het huis eruit alsof het er altijd al heeft gestaan. Wie voet over de drempel zet, merkt ook niet direct dat het hier om een decor gaat. De bedden lijken beslapen, de woonkamer ziet eruit alsof er mensen leven en zelfs de lichtknopjes hebben een vieze bruinige aanslag. Het is een luxe, geeft Van Warmerdam toe, om in zo'n decor te kunnen werken, maar overbodig is het allerminst. „Als ik een script maak, begint zo'n huis zich heel snel af te tekenen. Dan ga je zoeken naar een geschikte locatie, maar nooit is het helemaal goed. Daar word je doodchagrijnig van. Dus is het de vraag of je budget het toelaat om zelf iets te bouwen, en waar je prioriteiten liggen.”

De broer van Alex, Mark van Warmerdam, was als producent van *De Laatste Dagen van Emma Blank* nauw bij de bouw betrokken. „Wat het kost, zo'n project? Ongeveer € 350.000. Dat is veel geld, maar als je een huis moet huren en aanpassen, ben je bijna net zoveel kwijt.” Hij wijst naar de tuin: „Er zitten hier zeldzame gestreepte salamanders, dat hebben we maar even stilgehouden. Je weet immers nooit of er protest komt. Maar nu zijn de opnames toch bijna voorbij, haha.”

Intussen zit actrice Annet Malherbe in een van de 'slaapkamers' van het huis, die tevens dienstdoet als make-upruimte. Het is voor haar de vijfde keer dat ze samen met Van Warmerdam, die ook haar man is, een film maakt. „De neiging om het alleen maar over de film te hebben is er natuurlijk wel, maar ik kan het ook goed afkappen.” Malherbe geeft

desgevraagd toe dat haar ijdelheid best is gestreeld door de teleurgestelde reacties van fans van *Gooische Vrouwen* op haar vertrek uit die serie. „Het is leuker om zo weg te gaan dan dat iedereen roept: 'blij dat zij is opgerot.' Maar ik kan er niets aan doen, ik kan die mensen niet troosten. Als ik iets niet leuk meer vind, stop ik ermee. Dat heb ik destijds bij *Jiskefet* ook gedaan.”

Het is inmiddels donker buiten, en de acteurs worden weggeroepen voor een repetitie. Pottenkijkers zijn niet welkom, maar na afloop komt Eva van de Wijdeven naar buiten om een sigaret te roken. „Ik speel Gonnie, die met haar familie in 'the middle of nowhere' woont. Zij weet weinig van de buitenwereld, maar is daar wel nieuwsgierig naar.” Ze aarzelt: „Als kijker zul je straks vaak denken: 'wat is dat voor een raar gezin, wat doen jullie toch heftig en extreem.' Gonnie is de enige die dat ook vindt, en dat maakt haar een beetje normaal.” Van de Wijdeven, die behalve met de opnames van deze film ook druk is met repetities voor toneelstuk *Closer*, is blij dat ze mee mag spelen in een film van Van Warmerdam – iets wat ze eigenlijk niet had verwacht. „Er deden veel meisjes auditie en ik had zo'n gevoel dat het voor mij nog wat te hoog gegrepen was.” De opnames verliepen meestal soepel, maar er waren ook moeilijkere dagen. „Dat je voelt: 'kut, het gaat niet goed. Alex wil iets van mij en ik kan het niet geven.' Daar baal ik vreselijk van. Gelukkig ging het meestal wél goed.” Nog een laatste trekje van haar sigaret en Van de Wijdeven moet weer naar binnen. Nog acht uur voor de boeg. „Mor-

gen kan ik eindelijk uitslapen.”

Een zwarte komedie

De Laatste Dagen van Emma Blank gaat over een oude dame die in haar afgelegen landhuis op haar dood wacht. Ze wordt verzorgd door een stel personeelsleden, die later haar familie blijken te zijn. Hun motief: geld. Veel meer willen de makers niet verklappen over de plot, maar dat het op moord en doodslag uitdraait, is zeker. Toch noemt Van Warmerdam de film een komedie – maar dan wel een zwarte.

